

[Johannes Hansen.]

de har været i Besiddelse af en saadan lille Kapital, ogsaa har vist Evnen og Forstaaelsen til at føre deres Husholdning saadan, at de i Løbet af faa Aar endda har faaet betydelig bedre Forhold at arbejde under, og det kan man kun være glad ved. Naar vi nu skulde have indført saadanne Etabliringslaan, er det ikke Mening, siger det ærede Medlem Hr. Andreasen (Forsinge), at de skal have saadanne Laan alle sammen. Hvad er det for Folk, der skal have dem, og efter hvilke Regler skal de gives? For at det enkelte Menneske skulde kunne komme og sige til Staten: nu giver I mig et Laan til at købe Jord for og til at bygge Hus for og saa og saa mange Penge, som jeg kan købe Besætning for — aa ja, det kan i og for sig lyde meget tiltalende, men jeg tror ikke, det er den rigtige Vej alligevel. Der maa dog være nogle Krav, vi med Rette kan stille til de Folk, som forlanger Statens Hjælp. Det har for øvrigt ogsaa Gang paa Gang været krævet af radikale Talere, ikke mindst af det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen. Han har gang paa Gang sagt, at det er nødvendigt og berettiget at kræve, at de Folk, der vil have Statens Hjælp, har noget mere end en gammel Cykle og en Cigaret i Munden, naar de kommer til Statens Jordlovsudvalg eller i det hele taget til Staten og forlanger Hjælp. Det er altsaa et Krav, som det radikale Venstre ogsaa har maattet give Afkald paa for at komme med i Dansen, blive allieret saa stærkt med Socialdemokratiet, som man nu maa mene, at de er blevet.

Fra Venstres Side vil vi ganske sikkert, som Ordføreren har sagt det, ogsaa i Fremtiden være med til at arbejde hen imod, at der ved Statens Hjælp oprettes saa mange gode Hjem her i vort Land som muligt, fordi vi mener, at det er en ganske udmærket Vej. Vi mener, at det er en sund Beskæftigelse for Mennesker at komme i Besiddelse af saadant et Husmandshjem. Derfor vilde det være ganske meningsløst og taabeligt at gaa imod et saadant Arbejde. Vi har aldrig tænkt derpaa, det ved ærede Medlemmer meget godt; men nu finder de, at de skal gaa ad en anden Vej end den, de hidtil har fulgt, og saa fremkommer disse Forslag. Til at fremme en sund og god Udvikling, til at hjælpe saa mange som muligt til at faa et Stykke af Danmarks Jord at drive, vil de altid som hidtil kunne vente Venstres Støtte, men til at gennemføre Lovforslag, som indfører Ekspropriation, vil de ganske afgjort fra Venstres Side møde Modstand, og det bliver

ikke fra enkelte Dele af Partiet Venstre, men fra et samlet og enigt Venstre, og saadanne Lovforslag vil ogsaa blive mødt med en meget stærk Opposition ude fra Befolkningen over det ganske Land.

Olufson: Naar man ser den Voldsomhed, hvormed de to konservative Partiers Ordførere kaster sig i Brechen mod dette Lovforslag, skulde man tro, at det var noget aldeles nyt, Spørgsmaal, man aldrig før havde beskæftiget sig med i dansk Politik, og Spørgsmaal, hvis Gennemførelse vilde virke fuldstændig revolutionerende paa hele det danske Samfund. Men dette er jo aldeles ikke Tilfældet. Gang paa Gang har man gennem Kommissioner og paa Rigsdagen beskæftiget sig med disse Spørgsmaal, og Gang paa Gang har der fra Venstres Side lydt det samme Krav, som vi har opstillet i disse Lovforslag. Jeg skal søge at vise dette senere hen. Jeg vil kun sige, at det eneste nye, der er kommet frem under denne Debat, er det, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal betonedede i sin Ordførelse, og som det ærede Medlem Hr. Johannes Hansen lige saa stærkt betonedede nu, at der stod et enigt Venstre bag det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdals Ordførelse. Det er det eneste nye, der er i denne Sag, thi hver Gang man har drøftet Spørgsmaalet, hvad enten det var i Kommissioner eller her paa Rigsdagen, har der været en stærk Fløj indenfor Venstre, der sluttede op om disse Krav. Jeg skal tillade mig at vise en lille Smule af dette.

Se, det var nu ret betegnende, at det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal ikke omtalte disse Kommissioner af nyere Dato, men, den Gang han skulde finde Angrebsvaaben mod det foreliggende Forslag, gik helt tilbage til 1787; der er enkelte, der mener, at han er blevet staaende der og ikke er kommet længere, og hvis det passer, falder det saa inderlig godt i Traad med, at det ærede Medlem Hr. Pinstrup gik tilbage til 1534. Men denne Kommission fra 1787, som ganske vist udtalte sig paa en anden Maade, er jo senere blevet afløst af andre Kommissioner. En enkelt er blevet nævnt her, den store Landbokommission af 1911. Men ogsaa først i 1890erne sad der en stor Landbokommission, som skulde undersøge hele Udstykningsagen, paa hvilken Maade man bedst kunde skaffe Brug til Landarbejdere og med dem ligestillede. I den Betænkning, som denne Kommission afgav, er der adskillige Venstremænd, der foreslaar Ekspropriation og offentligt Fæste. Etatsraad Nyholm og Breinholt, der